

Užtarimo maldos galia

Užaugome pagal Pradžios knygos modelį, kur kalbama apie Dievo ketinimą sugriauti Sodomą ir Gomorą. Užsimezga dialogas tarp Dievo ir Abraomo, kuris sako: “Jeį mieste rastųsi penkiasdešimt teisiųjų, neįau pražudytum tą vietą? (...) VIEŠPATS atsakė: “Jeį rasiu Sodomos mieste penkiasdešimt teisiųjų, dėl jų pasigailėsiu visos šios vietos”. O Abromas vėl tarė: “(...) O jeįgu trūktų penkių ligi penkiasdešimt teisiųjų? Argi dėl tų penkių sunaikintum visą miestą?” Jis atsakė: “Nesunaikinsiu, jeįgu ten rasiu keturiasdešimt penkis”. (...) Tuomet Abromas tarė: “Tenesupyksta ant manęs VIEŠPATS, kad dar kalbėsiu. O jeį dešimt?” “Nesunaikinsiu dėl dešimt”, - atsakė jis (Pr 18, 24. 26-28. 32).

Ši Šventojo Rašto vieta man leido suprasti, kad žmones labiau mylėjo ne Dievas, o Abromas, nes būtent jis rūpinosi, kad nebūtų sugriauta Sodomą ir Gomora. Šventajame Rašte yra dar keletas vietų, kur Dievas sakosi nesunaikinsias Jeruzalės, jeį atsiras bent vienas žmogus, užtarsiantis ją. Abromas susiaurino Dievo meilę. Jis turėjo taip sakyti: “Jeįgu aš užtarsiu Sodomą ir Gomorą, ar Tu vis tiek juos sugriausi?”. Dievas tikriausiai dėl to būtų nesugriovęs tų miestų. Problema iškyla tada, kai nežinome, kaip karštai mus Dievas myli. Nustojame būti tais užtarėjais, per kuriuos kitus galėtų pasiekti Dievo meilė. Net jeįgu vienas žmogus užtaria, Dievas gali veikti. Kartu su mumis yra Vilma, kuri papasakos, kaip Dievas veikia per užtarimą.

Noriu paliudyti, kaip nuostabiai Viešpats veikia. Prieš dešimt metų sunkiai susirgau, ir Lietuvos medikai niekuo negalėjo man padėti. Po nuoširdžios, karštos maldos išvykau gydytis į Ameriką. Nustatė ligą – hepatitas C - ir nieko gero nežadėjo: prognozavo, kad po keleto mėnesių turėčiau mirti. Nuolankiai tai priėmiau ir ligą paaukojau už savo tėvų atsivertimą. Tėvai iš tikrųjų atsivertė: po sunkios operacijos grįžusi namo, radau juos besimeldžiančius. Kadangi ta liga nepagydoma, turėjau vėl grįžti į Ameriką tęsti gydymo. Nuolankiai priėmiau, kad ta liga skirta už mano nuodėmes. Sutikau vieną žmogų, kuris nuoširdžiai bandė man įrodyti, kad Viešpats nori, jog būtume sveiki, kad trokšta mūsų patikėjimo Juo.

Dažnai skaitydavau Šventąjį Raštą. Tos vietos, kur Jėzus pagydė įvairius ligonius, lietė mano širdį. Vieną dieną, būdama vienuolyno, kur gyvenau, koplyčioje, pavadžiau Dievui savo kūną ir pasakiau: “Viešpatie, jeįgu Tu nori ir jeįgu tai Tavo valioje, pagydyk mane”. Vienas pažįstamas lietuvis, Vincas Kolyčius, gyvenantis Toronte, dažnai paskambindavo ir sakydavo, kad meldžiasi už mane ir nori, kad patikėčiau, jog Jėzus tikrai gali išgydyti. Vieną dieną grįžusi namo, radau ant durų pakabintą raštelį, kuriame buvo parašyta: “Tave išgydė Jėzus”. Labai nustebau, kad Viešpats iš tiesų atsako į mūsų maldas, bet kaip tai įvyko, buvo labai įdomu. Puoliau skambinti Vincui į Torontą. Jis pasakė, kad Toronte yra gailėstingumo bendruomenė, jungianti tūkstančius žmonių, besimeldžiančių už ligonius. Žinojau apie tą bendruomenę, bet ten nuvykti nebuvo sąlygų. Jis nunešė mane savo širdyje. Ta komanda, kuri meldžiasi, vis gaudavo pažinimo žodį, kas pagijo iš kurios nors ligos. Vienu momentu buvo pasakyta, kad dabar Dievas kažką gydo iš hepatito C. Vincas iš karto suprato, kad kalbama apie mane, ir dėl to labai apsidžiaugė. Jis paskambino ir pranešė man tą gerąją naujieną. Aš iš tikrųjų išgijau: sugrįžo mano jėgos, energija, pasikeitė veido spalva. Pilna džiaugsmo grįžau į Lietuvą ir visiems liudijau, koks Viešpats nuostabus.

Viena moteris suabejojo ir paklausė, ar aš iš tikrųjų tikiu, kad tokiu būdu galėjo mane Viešpats išgydyti. Suabejojau ir aš. Prabudau Sekminių naktį nuo žinojimo (tikiu, kad tai Šventoji Dvasia mane prikėlė), kad tikrai esu išgijusi. Šventoji Dvasia į mano širdį įrašė tokius žodžius: “Tave išgydė tikėjimas”. Tris kartus tai buvo taip aiškiai pasakyta, kad pradingo visos abejonės ir suvokiau, kad Jėzus tikrai mane išgydė. Po kurio laiko pasidariau tyrimus, kurie parodė, kad esu sveika. Tai buvo 2000-aisiais metais. Viešpačiui nėra negalimų dalykų: neegzistuoja nei atstumas, nei laikas. Jis tik nori mūsų širdžių, kad patikėtumėme Juo.

Tai yra nuostabi istorija, kaip Dievas per atstumą tikėjimo dėka paliečia žmogų. Jungtinėse Amerikos Valstijose vis daugiau gydytojų išgirsta panašių istorijų. Yra atliekami ir tyrimai, stengiantis nustatyti, ar maldos galia iš tikrųjų padeda. 1989 metais vienas San Francisko kardiologas tyrė 400 pacientų: už 200 iš jų buvo meldžiamasi, o už likusiuosius – ne. Žmonės, kurie meldėsi už tuos pacientus, jų net nepažinojo. Nei gydytojai, nei seselės nežinojo, kuriai grupei priklauso ligonis. Po 10 mėnesių buvo pasižiūrėta, ar kas nors pasikeitė su tais žmonėmis, už kuriuos meldėsi. Pokyčių įvyko: grupėje, už kuriuos buvo meldžiamasi, nė vienas neprireikė dirbtinio kvėpavimo. Žmonės, už kuriuos niekas nesimeldė, turėjo tris kartus daugiau problemų su sveikata. Mokslininkams sunku buvo net patikėti: kur kas geriau veikė malda negu vaistai.

Jie atliko dar vieną tyrimą, trukusį keturias savaites. Buvo tie patys rezultatai. Iš pradžių manyta, kad tie, kurie meldžiasi, vienokiu ar kitokiu būdu susisiečia su sergančiais. Tačiau po kurio laiko buvo atliktas tyrimas,

kuriame stebėjo vienos šiaurės Korėjos ligoninės pacientus. Vėlgi buvo dvi grupės: už kuriuos meldėsi ir nesimeldė. Besimeldžiantieji asmenys buvo Amerikoje ir nieko nežinojo apie sergančiuosius, net jų vardų. Turėjo tik nuotraukas. Baigus tyrimą, paaiškėjo, kad tų žmonių, už kuriuos buvo meldžiamasi, sveikata labiau pagerėjo negu tų, už kuriuos niekas nesimeldė. Apskritai tie žmonės, kurie neina į bažnyčią, ligoninėse praleidžia tris kartus daugiau laiko negu tie, kurie lanko bažnyčią.

Atlikta ir tokių tyrimų, kur buvo meldžiamasi ne vien už ligonius, bet ir už atskirus miestus. Meldžiantis už Vašingtoną, pastebėta, kad šiame mieste 25% sumažėjo nusikaltimų.

Daugelį domina, kodėl malda veikia. Ar malda veikia dėl to, kad, kaip ir Abraomas, vienaip ar kitaip bandome paveikti Dievą? O gal Dievui užtenka ir vieno užtarėjo, per kurį galėtų pasiekti tą, kuriam būtina pagalba?

Evangelijoje pagal Luką septintame skyriuje yra pateikiamas pavyzdys apie užtarimo maldą. Tai istorija apie šimtininką, kuris prašo Jėzaus, kad padėtų jo sergančiam tarnui: “Baigęs visus tuos pamokymus klausytojams, Jėzus sugrįžo į Kafarnaumą. Ten vieno šimtininko branginamas tarnas sirgo ir buvo arti mirties. Išgirdęs apie Jėzų, šimtininkas pasiuntė pas jį kelis žydų kilminguosius, prašydamas jį ateiti ir išgelbėti tarną. Atėję pas Jėzų, jie labai prašė ir sakė: “Jis vertas, kad jam tai padarytum, nes jis myli mūsų tautą ir mums yra pastatęs sinagogą”. Jėzus nuėjo su jais. Prisiartinus prie namų, šimtininkas atsiuntė savo bičiulius jam pasakyti: “Viešpatie, nesivargink! Aš nesu vertas, kad užeitum po mano stogu. Aš taip pat nelaikiau savęs vertu ateiti pas tave. Bet tark žodį, ir tepasveiksta mano tarnas! Juk ir aš, pats būdamas valdinys, turiu sau pavaldžių kareivių. Taigi aš sakau kuriam nors iš jų: “Eik!” – ir jis eina; sakau kitam: “Ateik čionai!” – ir jis ateina; sakau tarnui: “Padaryk tai!” – ir jis daro”. Tai girdėdamas, Jėzus stebėjosi šimtininku ir, atsigręžęs į jį lydinčią minią, tarė: “Sakau jums – nė Izraelyje neradau tokio didelio tikėjimo”. Sugrįžę į namus, pasiūstieji rado tarną pasveikusį” (Lk 7, 1-10).

Jėzus pasakė: “(...) nė Izraelyje neradau tokio didelio tikėjimo” (Lk 7, 9). Tokiu būdu pagonį šimtininką Jėzus pateikia kaip tikėjimo pavyzdį. Visa ši istorija – modelis, rodantis, kaip galima užtarti. Visų pirma šimtininkas tikrai myli Dievą – žydų tautai pastatė net sinagogą. Tai, jog būdamas pagonis, neina pats kalbėtis su Jėzumi, rodo pagarbą žydų tautai. Be to, buvo manoma, jeigu žydas įeina į pagonio namus, jis tampa nešvarus. Dėl šios priežasties šimtininkas ir nesikvietė Jėzaus į savo namus. Taigi kuo labiau mylime Jėzų, tuo didesnę galią turime užtardami.

Evangelijoje pagal Joną sakoma: “Jei ko prašysite manęs mano vardu, aš padarysiu” (Jn 14, 14). Kai mama sirgo, prašiau Jėzaus vardu, kad išgydytų ją. Tai buvo tarsi magiška formulė: jeigu ko nors prašau Jėzaus vardu, tai Jis būtinai turi tai išpildyti. Ką tai reiškia - prašyti Jėzaus vardu? Žydams vardas buvo susijęs su asmens esme, o ne vien su jo įvardijimu. Kai meldžiamės, širdyje aiškiai jausdami Jėzų, tai ir Jis pats kartu su mumis meldžiasi. Iš čia ir kyla maldos galia. Kuo karščiau mylime Jėzų, tuo labiau meldžiamės Jo širdimi ir mintimis ir perteikiame tą meilę kitiems. Mes neverčiame Jėzaus kažką mylėti, o tampame ta Jėzaus meile kitiems.

Yra tekę gyventi maldos namuose, kur vieni už kitus meldžiasi kunigai. Tokiu būdu jie gali pajusti Jėzaus meilę. Meldžiantis už tokią pačią problemą turintį kunigą, yra išgydomos ir besimeldžiančiųjų širdys.

San Franciske buvo tiriama 400 žmonių, kamuojamų nerimo ir depresijos. Už 200 iš jų buvo meldžiamasi, o už likusiuosius – ne. Nė vienas nežinojo, ar meldžiamasi už jį, ar ne. Žmonės, už kuriuos buvo meldžiamasi, greičiau išsivadavo iš nerimo ir depresijos. Tie, kurie meldėsi, irgi jautėsi kur kas geriau negu prieš tai. Kai užtariame kitus žmones, keičiasi mūsų širdys, net jei ir nepasikeičia tie, už kuriuos meldžiamės.

Kartą, baigęs vesti rekolekcijas, užsukau į koplyčią padėkoti Jėzui ir palinkėti Jam labos nakties. Pamačiau ten verkiančią moterį. Norėjau pasprukti nepastebėtas, nes buvau labai pavargęs. Bet visgi nusprendžiau pasidomėti, kas atsitiko. Paklausiau, gal norėtų, kad už ją pasimelsčiau. Paaiškėjo, kad būtent to ir prašiusi ji savo maldoje. Papasakojo, kad jos dukra gyvenanti toli ir turinti labai daug problemų. Maldoje paprašė Jėzaus, kad pasirūpintų jos dukra. Situacija pagerėjo būtent tą vakarą, kai melsdamasi visas problemas atidavė į Dievo rankas, nors iš pradžių ir sunkiai sekėsi tai padaryti.

Mūsų malda yra veiksminga tada, kai žinome, jog Jėzus tikrai myli tą žmogų, kurį užtariame ir kad Jis gali kur kas daugiau padaryti negu mes. Juk kiekvienas iš mūsų kuriam nors asmeniui jaučiame daugiau meilės negu kitiems, sielojamės dėl jo. Gal tai anūkas? O galbūt sergantis ar neturintis darbo žmogus? Tai tas žmogus, kurį norėtumėme užtarti.

Parengta pagal tėvo M. Linn SJ mokymą